

Zelnik Csaba Ákos

In memoriam Czinke Ferenc (1926-2000)



Élt egy kiváló Ember az Úr földjén, akinek 2000. november 23-án csendesen az égboltba ment a szekere. Vajon most merre bolyonghat a bejárhatatlan univerzum tágasságában, hol lépdel szabadon csillagtól csillagig? Meglelte illatosan virágzó kertjét, ahol tündérek tündöklenek és örök muzsikahangok fakadnak?

De miért nézek a magasba, amikor nem tűnt el a személyisége? Legyen békés a megnyugvás: a sorsban megtalált egyéni érzésvilága maradandóságát éli! Lelkét termékenyen kiöntötte életműképeiben. Szellemét itt hagyta művészi pályán érlelt tanítványaiban. Verseit, prózába finomított vallomásait, vagy tanulmányait olvasva is az Ő világát tartjuk

kézben, és míg létünk működik, többek közt mibennünk is megőrződik, akik jó szívvel emlékszünk rá.

Szabad legyen most eltekinteni művészi tevékenységétől és közszereplői életpályájától. Én az Emberről kívánok szólni annak jogán, hogy szíve telve volt ki nem fogyó szeretetkinccsel, melyből bőségesen szétosztott, és abból nekem is jutott.

Gyermekemberként ismertem meg a nevét. Később közössé vált a kiröptető fészek - az Alma Mater - és a tágabb vidék, a számunkra oly kedves ismerős nevekkel. Vagyis a földszag és nevelőanyánk, ez a köldökkapcsolat. Ez a lelki és érzelmi közösség, amivel végül is ki-ki meghatározó indítóélményként halad a saját útján.

Utólag tudom, mennyit gyarapított észrevehetetlenül találkozásainkkor kicsinynek tűnő dolgokkal, melyek mára nagygyá nevelődtek bennem. Ha emlékéből merítek, az mint erős gyökér, táplál és biztat. Változatlanul azon tűnődök: ha a csend minden pillanatban leköti egy-egy szívet, és az az élet elapad, vajon a felröppenő lepkényi élet csupán időtlenül rövid darab-e az időtérben? Vagy mégse, ha a szülőföld, tiszta forrás és alázat tömör szavaiba fogható örökségre gondolok, akkor az emberi ittlét-idők összefüggő századokká adódnak össze, és ezáltal a cinkeferenci életben is megkapott, majd utódoknak átadott üzenet tovább él, és talán örök életű marad.